
2. Con người có linh hồn không ?

2. Con người có linh hồn không ?

Ba Thế của con người :

“Cái tình cảm hóa của con người là tình thường ứng hiệp với Trời Đất, cho nên khi tâm tịnh thường cảm hoài, hằng tìm nơi u huyền mà nghĩ nghị trong trí khôn, ấy là kẻ có sẵn tình ý thiên nhiên tạo hóa.

Còn một hạng người cũng có tánh thiêng liêng ấy, nhưng không để trí thông minh vào lối cao thượng, mà cứ quen thói hung hăng, nghĩ những việc bạo tàn, làm những điều tội lỗi, ấy là những kẻ nghịch Thiên, không biết luân hồi chi cả. Chúng nó lại tưởng rằng, kiếp người là kiếp sống chỉ có giây giờ rồi tiêu mất, nên tìm những chước sâu kế độc cho được của nhiều, no lòng sướng dạ, trốn kệ luân hồi.

Thầy hỏi : Vậy chớ cái trí khôn của con người biết thương ghét, vui buồn, mà toàn trong nhơn loại đều có, khi rớt cuộc thì trí khôn ấy đi đâu ? Không lẽ cái trí khôn ngoan dường ấy mà cũng mất đi đặng sao các con ?

Thầy hỏi như vậy đặng cho các con mỗi đứa về suy nghĩ mà trả lời cho mình. Hễ trả lời phù hợp thì để biết Đạo, còn ngu xuẩn thì cũng hườn ngu xuẩn.” (Thánh Ngôn Hiệp Tuyển. I.101)

Con người khi mới được sanh ra, hài nhi biết tìm vú mẹ để bảo tồn sự sống, khi đau biết khóc, khi đói biết la, khi khát biết uống; lớn lên một chút thì khi vui biết cười, khi giận biết la hét. Cái hiểu biết tự nhiên đó, không ai dạy mà biết, là do linh hồn của đứa bé mà Thượng Đế đã ban cho. Nếu phủ nhận linh hồn thì cái hiểu biết tự nhiên đó do đâu mà có ?

Khi lớn lên hơn nữa, đứa trẻ nhờ sự thông minh sáng suốt mà biết được lẽ phải quấy, lẽ thiện ác; khi làm điều thiện thì nó vui vẻ, khi làm điều ác thì nó bị lương tâm cắn rứt. Cái lương tâm ấy do đâu mà có ? Nó chính là sự thể hiện của linh hồn đứa trẻ, và cái sự thông minh sáng suốt ấy cũng là do linh hồn của nó mà ra.

Khi đứa trẻ vào trường, học những điều khôn ngoan của người xưa truyền lại, nhờ có trí nhớ, nó thu thập được các điều đó để trở nên khôn ngoan hiểu biết thêm, trí não mở mang. Cái hiểu biết do học tập mà có là của trí não, thuộc về *Chơn thần*, một thể trung gian giữa Thể xác và Linh hồn.

Mặt khác, Đức Chí Tôn Ngọc Hoàng Thượng Đế mở Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ này bằng cách dùng huyền diệu cơ bút để thông công giữa Ngài và nhơn loại ở thế giới hữu hình.

Ngài muốn cho nhơn loại thấy rằng, ngoài thế giới vật chất hữu hình, còn có một thế giới siêu tuyệt hơn, thuộc về vô hình của các Đấng Thần Thánh Tiên Phật.

Hiện tượng Thông Linh học đã được nhơn loại khám phá từ giữa thế kỷ 19 với việc xây bàn nói chuyện với các Vong linh người chết của Văn Hào Victor Hugo tại đảo Jersey của nước Anh.

Ở Việt Nam, trong giới bình dân, người ta biết dùng một mảnh ván hòm nhỏ để xây cơ ma, nói chuyện với

các Vong linh người đã chết. Việc làm này rất dễ dàng, ai nghi ngờ không có Linh hồn, đều có thể thử nghiệm được.

Nhưng một số người vẫn ngoan cố nói rằng Linh hồn ở đâu mà họ không thấy ?

Vậy, chúng ta cũng hỏi rằng: Chúng ta có thấy được nguyên tử không ? Có thấy được con vi khuẩn không ? Chắc là chưa ai thấy được, nhưng chúng ta tin chắc rằng có nguyên tử, có vi khuẩn, bởi vì các nhà bác học đã nghiên cứu tìm ra được nó, với những hệ quả rõ rệt của nó và công bố lên cho mọi người đều biết.

Tương tự như thế, vấn đề Linh hồn cũng không ai thấy được, nhưng các nhà khoa học về Thông Linh đã nghiên cứu phát hiện ra với các hệ quả rõ rệt, và các nhà tu luyện có huệ nhãn cũng đã nhận biết được, nên công bố lên cho mọi người đều biết, thì đương nhiên chúng ta phải tin đó là sự thật.

Trong Giáo lý của Đạo Cao Đài, Đức Chí Tôn dạy chúng ta biết rằng, con người có 3 Thể :

- Thể xác, thuộc về vật chất hữu hình.
- Linh hồn, thuộc về vô vi vô hình.
- Chơn thần, thuộc về bán hữu hình, làm trung gian cho Linh hồn và Thể xác.

1. Thể xác : Đệ nhứt Xác thân, Xác thân phàm.

Thể xác con người được gọi là Đệ nhứt Xác thân, hay Xác thân phàm, do tinh huyết của cha mẹ phàm trần tạo nên, lớn lên và được nuôi dưỡng bằng thực phẩm vật chất. Đến khi già nua, tế bào không còn hoạt động được nữa thì chết, thể xác thối rã biến thành vật chất trở lại.

Như thế, Thể xác phàm không bền, chỉ sống được một khoảng thời gian rồi chết, nên gọi đó là Giả thân, Xác thân giả tạm.

Phật giáo cho rằng, xác thân phàm do Tứ đại giả hiệp, nên nó là huyễn, chỉ tồn tại một thời gian rồi phải rã tan để trở về cát bụi.

2. Chơn thần: Đệ nhị Xác thân, Xác thân thiêng liêng.

“Chơn thần là gì ? Là Nhị Xác thân (Périsprit), là Xác thân thiêng liêng. Khi còn ở nơi xác phàm thì rất khó xuất riêng ra đặng, bị xác phàm níu kéo.

Cái Chơn thần ấy của các Thánh, Tiên, Phật, là huyền diệu vô cùng, bất tiêu bất diệt. Bậc chơn tu, khi còn xác phàm nơi mình, như đắc đạo, có thể xuất ra trước buổi chết mà vân du Thiên ngoại. Cái Chơn thần ấy mới đặng phép đến trước mặt Thầy. “ (Thánh Ngôn Hiệp Tuyển. I. 6)

“ Mỗi kẻ phàm dưới thế này đều có 2 xác thân : Một phàm gọi là Corporel, còn một thiêng liêng gọi là Spirituel, mà cái thiêng liêng do nơi cái phàm mà ra, nên gọi nó là bán hữu hình, vì có thể thấy đặng mà cũng có thể không thấy đặng.

Khi nơi xác phàm xuất ra thì lấy hình ảnh của xác phàm như khuôn in rập.” (Thánh Ngôn Hiệp Tuyển. I. 29)

“Thầy nói : Cái Chơn thần là Nhị xác thân các con, là khí chất (Sperme évaporé), nó bao bọc thân thể các con như khuôn bọc vậy, nơi trung tim của nó là óc, nơi xuất nhập của nó là mỏ ác, gọi tiếng chữ là Vi Hộ.” (Thánh Ngôn Hiệp Tuyển. I. 85)

“Nơi Ao Diêu Trì có một đài phát hiện Âm quang, đài ấy thấu lặn Sanh quang của ngôi Thái Cực, rồi đem Dương quang hiệp với Âm quang mà tạo nên Chơn thần cho vạn linh trong Càn Khôn Vũ Trụ.” (*Bát Nương giảng cơ trong Luật Tam Thế*).

Cái Chơn thần của mỗi người có được là do Đức Phật Mẫu lấy 2 nguyên khí Âm quang và Dương quang kết hợp tạo thành. Còn lặn Sanh quang của Thái Cực là Điểm Linh quang của Đức Chí Tôn.

Đức Phật Mẫu thấu Điểm Linh quang này làm Linh hồn, rồi tạo ra một Chơn thần tức là Xác thân thiêng liêng bao bọc Linh hồn, tạo thành một con người nơi cõi thiêng liêng.

Khi một người nơi cõi thiêng liêng được phép đầu kiếp xuống cõi trần thì Chơn thần và Linh hồn đi xuống nhập vào hình hài đứa bé vừa lọt khỏi lòng mẹ, làm cho đứa bé giật mình phát ra tiếng khóc chào đời. Chơn thần sẽ làm khuôn viên cho thể xác đứa bé lớn lên, còn Linh hồn tạo ra sự hiểu biết và bảo tồn sự sống cho đứa bé.

Do đó, hình ảnh của thể xác đứa bé là hình ảnh của Chơn thần đứa bé, từ khi ấu thơ đến khi trưởng thành hay đến lúc già.

Khi Thể xác chết đi thì Chơn thần và Linh hồn xuất ra khỏi Thể xác, bay trở về cõi thiêng liêng. Chơn thần mang lấy hình ảnh của Thể xác như khuôn in rập.

Cái Chơn thần của người chết có khi hiện hình cho người phàm thấy được, thường gọi đó là Ma hay Hồn Ma, khi thì biến mất, nên Chơn thần thuộc về bán hữu hình, nghĩa là có thể thấy được và có thể không thấy được.

Chơn thần được Đức Phật Mẫu tạo ra bằng 2 nguyên khí Âm quang và Dương quang, nên Chơn thần có thể đi xuyên qua vật chất, không có gì cản trở được nó. Ánh sáng còn có thể bị vật chất cản trở, nhưng Chơn thần thì giống như từ trường, đi xuyên suốt qua vật chất dễ dàng.

Đối với người sống, Chơn thần ẩn trong Thể xác phàm, trung tâm của nó là óc, là não bộ, và cửa xuất nhập của nó là mỏ ác, tức là Nê Hườn Cung.

Chơn thần liên hệ với Thể xác qua 7 dòng từ điện. Chơn thần ra lệnh điều khiển thể xác qua 7 dòng từ điện này, thể xác đòi hỏi Chơn thần làm cho nó thỏa mãn cũng qua 7 dòng từ điện này, do đó mà tạo ra nhiều mối oan nghiệt, nên 7 dòng từ điện này được gọi là **7 Dây Oan Nghiệt**.

Đức Chí Tôn ban cho Phép Đoạn Căn là để cắt đứt 7 Dây Oan nghiệt này, để cho Thể xác không còn kéo níu Chơn thần thì Chơn thần mới có thể bứt ra, lìa khỏi Thể xác mà trở về cõi thiêng liêng.

3. Chơn linh: Linh hồn, Điểm Linh quang.

“Thầy đã nói ra, nơi thân phàm các con, mỗi đứa Thầy đều cho một Chơn linh gìn giữ cái Chơn mạng sanh tồn.

Thầy tưởng chẳng cần nói, các con cũng hiểu rõ rằng : Đấng Chơn linh ấy vốn vô tư, mà lại đặng phép giao thông cùng cả chư Thần Thánh Tiên Phật và các Đấng Trộn Lành nơi Ngọc Hư Cung, nhứt nhứt điều lành và việc dữ đều ghi chép không sai, đặng dâng vào Tòa Phán xét. Bởi vậy, một mảy không qua, dữ lành đều có trả; lại nữa, cái Chơn linh ấy có tánh Thánh nơi mình, đã chẳng phải gìn giữ các con mà thôi, mà còn dạy dỗ các con, thường nghe đời gọi Lương tâm là đó.” (Thánh Ngôn Hiệp Tuyển. II. 66)

“Các con đừng vì tư lợi mà làm mất nhơn cách thì rất uổng cái *Điểm Linh quang* của Thầy *để vào Xác thân* của các con lắm. Các con nghe à ! “ (Thánh Ngôn Hiệp Tuyển. I. 102)

Chơn linh, tức là Linh hồn, là Điểm Linh quang của Đức Chí Tôn Thượng Đế chiết ra từ khối Đại Linh quang của Ngài để ban cho mỗi người, có nhiệm vụ tạo nên sự sống, gìn giữ sự sống, tạo nên sự hiểu biết và tánh linh.

Con người có đủ Tam Hồn : Sanh Hồn, Giác Hồn, Linh Hồn. Cái Linh Hồn ấy mới là quan trọng hơn cả, vì nhờ nó mà phân biệt con người với Thú cầm.

Chơn linh hay Linh hồn, ngự trong Chơn thần, Chơn thần thì ở trong Xác phàm và rập khuôn theo Xác phàm.

Đối với một người đang sống nơi cõi trần, Chơn linh ngự tại Trái Tim, bởi vì Trái tim là nơi điều hành và ban phát sự sống cho toàn cơ thể. Do đó, Chơn linh được gọi là Lương tâm, Phật giáo gọi Chơn linh là Tâm, cũng do đó.

Khi Chơn linh và Chơn thần xuất ra khỏi Thể xác thì Trái tim ngưng đập, Thể xác chết.

Khi đó, Chơn thần và Chơn linh bay trở về cõi thiêng liêng, trở thành một người nơi cõi thiêng liêng.

Vậy, một người nơi cõi thiêng liêng chỉ có 2 thể :

- Một là *Chơn thần*, tức là Xác thân thiêng liêng.
- Hai là *Chơn linh*, ngự trong Chơn thần để điều khiển Chơn thần.

Còn đối với một người sống nơi cõi phàm trần thì có, ngoài 2 thể trên, còn một thể nữa là : Xác thân phàm.

Vậy một người nơi cõi trần có 3 thể :

- *Thế xác phàm*, Đệ nhứt xác thân, do cha mẹ phàm trần sanh ra, được nuôi dưỡng bằng thực phẩm vật chất.

- *Chơn thần*, Đệ nhị xác thân, xác thân thiêng liêng do Đức Phật Mẫu tạo nên. Do đó, Đức Phật Mẫu là Đại Từ Mẫu, là Mẹ Chơn thần của toàn Nhơn loại.

- *Chơn linh*, Linh hồn, Điểm Linh quang, do Đức Chí Tôn ban cho để tạo sự sống, sự khôn ngoan hiểu biết. Do đó, Đức Chí Tôn là Đại Từ Phụ, là Cha Chơn linh của Nhơn loại.

Chơn linh ngự trị trong Chơn thần, Chơn thần ẩn trong Thể xác và làm khuôn cho Thể xác.

Chơn linh điều khiển Chơn thần, Chơn thần điều khiển Thể xác qua 7 dòng điện từ gọi là 7 Dây Oan nghiệt. Thể xác thường hay đòi hỏi Chơn thần làm cho nó thỏa mãn, và xúi giục Chơn thần đi vào đường vật chất, cũng do theo 7 Dây Oan nghiệt này.

Chơn linh thường ngăn chặn Chơn thần không nên chiều theo các đòi hỏi của Thể xác, phải kèm chế và điều khiển Thể xác; nhưng nếu Chơn linh yếu đuối không đủ sức kèm chế Chơn thần, để Chơn thần nghe theo Thể xác, lúc đó, con người đi vào đường vật dục tội lỗi. Khi Thể xác chết, Chơn linh và Chơn thần sẽ bị đày đọa theo Luật Nhân Quả.